

TEZA:

Strony wniosły o rozpoznanie sprawy w trybie konsensualnym (skazanie bez rozprawy), czego konsekwencją jest wprowadzone przez ustawodawcę ograniczenie możliwości zaskarżania - jak w rozpatrywanym przypadku - orzeczeń wydanych w tym trybie wprowadzając zakaz stawiania w odwołaniu zarzutów co do ustaleń faktycznych, czy wymiaru kary. Istnieje natomiast możliwość zaskarżenia orzeczenia wydanego w trybie konsensualnym z powodu obrazy przepisów prawa materialnego, obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, co w rozpatrywanym przypadku nie miało miejsca.

WO- 61/22

POSTANOWIENIE
z dnia 1 sierpnia 2022 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:

Przewodniczący: SWSD Arkadiusz Sawala

Sędziowie: SWSD Rafał Rybnik
SWSD Michał Łukasik /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2022 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego M. A. obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego o to, że w wymaganym okresie trzech miesięcy od dnia 19 marca 2021 r. będąc pełnomocnikiem z urzędu Pana A. B., nie dokonał zleconej mu czynności opracowania i złożenia skargi konstytucyjnej lub opinii o braku podstaw do jej sporządzenia od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie o sygn. akt IV Uz 4/20, tym samym doprowadził do upływu ustawowego terminu do dokonania tej czynności - czym naruszył zasady zawarte w art. 6, 8, 12 ust. 1 Kodeksu etyki radcy prawnego, dopuszczając się przewinienia dyscyplinarnego opisanego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz.U. 2020.75)

z powodu odwołania pokrzywdzonego od orzeczenia z dnia 21 grudnia 2021 r. Okręgowego Sądu

Dyscyplinarnego OIRP w sprawie D 48/XI/21

postanawia:

1. na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. pozostawić bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie

U z a s a d n i e n i e

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w sprawie D 48/XI/21 w dniu 21 grudnia 2021 r. po rozpoznaniu na posiedzeniu sprawy z wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego H. M. z dnia 27 października 2021 r. o ukaranie wraz z wnioskiem o wydaniu na posiedzeniu orzeczenia skazującego w trybie art. 335 § 2 k.p.k. przeciwko radcy prawnemu M. A.: w punkcie pierwszym orzeczenia uznał obwinionego radcę prawnego M. A. winnym zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w wymaganym okresie trzech miesięcy od dnia 19 marca 2021 r. w (...), będąc pełnomocnikiem z urzędu Pana A. B., nie dokonał zleconej mu czynności opracowania i złożenia skargi konstytucyjnej lub opinii o braku podstaw do jej sporządzenia od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie o sygn. akt IV Uz 4/20, doprowadzając do upływu ustawowego terminu do dokonania tej czynności.

Tym samym dopuścił się czynu opisanego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz.U. z 2020 poz. 75 ze zm.) w związku art. 6, 8, 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku i za powyższe przewinienie dyscyplinarne OSD OIRP wymierzył mu karę upomnienia.

W punkcie drugim orzeczenia obciążył obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.250,00 zł.

Od tego orzeczenia w ustawowym terminie wniósł odwołanie pokrzywdzony. Pan A. B., zaskarżając je w całości. Z bardzo lakonicznego odwołania wynika, że wg pokrzywdzonego wydane orzeczenie jest pośmiewiskiem i oczywistym łamaniem Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Wniósł o sprawiedliwe i uczciwe osądzenie bezczynności i świadomych zaniedbań obwinionego. Wniesione odwołanie, poza samym wyartykułowaniem niezadowolenia z treści orzeczenia, nie

posługuje się żadnym konkretem uzasadniającym konieczność wymierzenie wyższej kary. a na etapie postępowania dyscyplinarnego jeszcze przed wydaniem orzeczenia przez sąd dyscyplinarny I instancji pokrzywdzony nie negował wysokości zaproponowanej kary, gdyż nie złożył sprzeciwu.

W odwołaniu, przy uznaniu swojej winy przez obwinionego, nie zakwestionowano ustaleń faktycznych a w istocie zakwestionowano wymiar kary.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

WSD w Warszawie postanowił, co następuje.

Wniesione odwołanie, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. pozostawić bez rozpoznania, gdyż zaskarżenie orzeczenia w zakresie wymiaru kary, jak stanowi art. 429 § 1 k.p.k. jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

Odwołanie obwinionego, tak jak uprzednio wskazano, podnosiło zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Orzeczenie z dnia 21 grudnia 2021 r. OSD OIRP zostało wydane na podstawie złożonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wniosku z dnia 27 października 2021 r. o wydanie orzeczenia i orzeczenie uzgodnionej z obwinionym kary dyscyplinarnej.

Jako podstawę prawną wniosku wskazano art. 335 § 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt ustawy o radcach prawnych. Przeprowadzona została rozprawa 21 grudnia 2021 r., w której uczestniczył obwiniony M. A., który podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Po otrzymaniu zawnioskowanego przez pokrzywdzonego uzasadnienia wniósł on 14 marca 2021 r. odwołanie od orzeczenie wobec obwinionego, M. A., zbyt niskiej kary za popełnione przewinienie dyscyplinarne.

Powyższe odwołanie wpłynęło do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP 18 marca 2021 r., którego przewodniczący, z powołaniem się na brzmienie art. 93 § 2 k.p.k., wydał 22 marca 2022 r. zarządzenie o uznaniu pisma pokrzywdzonego jako odwołania i przyjęciu środka odwoławczego jako złożonego w ustawowym terminie i przez osobę uprawnioną.

W sprawie strony wniosły o rozpoznanie sprawy w trybie konsensualnym, czego konsekwencją jest wprowadzone przez ustawodawcę ograniczenie możliwości zaskarżania - jak w

rozpatrywanym przypadku - orzeczeń wydanych w tym trybie wprowadzając zakaz stawiania w odwołaniu zarzutów co ustaleń faktycznych, czy wymiaru kary. Istnieje natomiast możliwość zaskarżenia orzeczenia wydanego w trybie konsensualnym z powodu obrazy przepisów prawa materialnego, obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, co w rozpatrywanym przypadku nic miało miejsca.

W sprawie należy mieć na względzie, że okoliczności sprawy nie budziły żadnych wątpliwości, obwiniony przyznał się do popełnienia deliktu dyscyplinarnego i w toku swojego słuchania w charakterze obwinionego w dniu 25 października 2021 r. zaproponował wymierzenie kary upomnienia (k.54-55).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP 27 października 2021 r. złożył do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP wniosek o ukaranie wraz z wnioskiem o orzeczenie uzgodnionej kary dyscyplinarnej upomnienia (k. 56-57), co jest dopuszczalne w świetle przepisu art. 335 § 2 k.p.k.

Powyższy wniosek uzasadnił tym, że dochodzenie w dostateczny sposób wykazało, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu, wina jest bezsporna, co skutkowało przyłączeniem się Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do wniosku o wymierzenie obwinionemu uzgodnionej z nim kary.

Pokrzywdzony został najpierw poinformowany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego pismem z dnia 10 listopada 2021 r. o sporządzeniu wniosku o ukaranie obwinionego - odbiór korespondencji nastąpił 19 listopada 2021 r. (k.60).

Następnie, w konsekwencji zarządzenia przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 listopada 2021 r., doręczone zostało pokrzywdzonemu zawiadomienie o wyznaczeniu rozprawy na dzień 21 grudnia 2021 r., co miało miejsce 25 listopada 2021 r.; jego załącznikiem był sam wniosek o wydanie orzeczenia skazującego i orzeczenie uzgodnionej przez Rzecznika Dyscyplinarnego z obwinionym kary (k.65). W treści zawiadomienia zawarto między innymi informację, że uwzględnienie wniosku o wymierzenie uzgodnionej kary i zakończenie postępowania bez przeprowadzenia rozprawy jest możliwe, jeżeli nie sprzeciwi się temu pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy.

Z akt sprawy bezspornie zatem wynika, że pokrzywdzony został 25 listopada 2021 r. poinformowany o tym, jaka obwinionemu została zaproponowana kara do wymierzenia data umieszczona na podpisanej zwrotce (k.65). Pokrzywdzony na tym etapie nie zanegował

wysokości kary, gdyż w aktach sprawy nie ma sprzeciwu wobec tej propozycji.

Jak stanowi art. 429 § 1 k.p.k. prezes sądu pierwszej instancji odmawia przyjęcia środka odwoławczego, jeżeli wniesiony zostało terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy - tak jak w rozpatrywanym przypadku wniesienia odwołania co do kary.

Na mocy art. 447 § 5 podstawą apelacji nie może być zarzut określony w art. 438 pkt 4 związany z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343, art. 343a i 387.

Konsekwencją wskazanego naruszenia winna była być zatem taka, że należało odmówić przyjęcia odwołania w formie zarządzenia przewodniczącego OSD, na które przysługiwało zażalenie.

W przypadku braku wydania stosownego zarządzenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny, po myśli art. 430 § 1 k.p.k. pozostawi bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 429 § 1 albo jeżeli przyjęcie tego środka nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu.

Biorąc pod uwagę powyższe rozstrzygnięto jak petitum postanowienia.

Pozostawienie bez rozpoznania przyjętego środka odwoławczego, jak stanowi art. 430 § 2 k.p.k. nastąpiło w formie postanowienia, na które przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 70⁶ § 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych kosztami postępowania odwoławczego należało obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.